

Miquel Vilella: «La cançó que provoca empatia fa el món més gran»

El cantautor reusenc troba en la figura de Hank Williams la seva gran influència | Recuperem la seva tria de cançons publicada a l'Enderrock d'octubre

Miquel Vilella | Maria Ramírez

Autor del notable disc *La línia màgica* (MET, 2017) el músic reusenc **Miquel Vilella** confessa que per compondre s'inspira en el so del power-pop clàssic deutor de **Joe Jackson**, **Nacha Pop**, **XTC** i **Els Pets** post-*Bon dia*, però que va ser la música country la que va provocar que agafés la guitarra i es posés a escriure cançons. Repassem amb ell les deu cançons i l'artista que més l'han inspirat.

Les 10 cançons

Hank Williams com a ídol

Quin és l'artista que més t'ha influenciat?

Miquel Vilella: L'artista que em va plantejar el repte de fer cançons va ser el cantant nord-americà de country **Hank Williams**. Fins aleshores, només veia la música com a instrumentista, no com a autor.

Què és el que més et va captivar d'ell?

M.V.: Com **Elvis Presley**, **Hank Williams** tenia un talent basat exclusivament en la intuïció. El do en estat pur. Tenia la capacitat d'escriure sobre temes tan complexos com la moral i la fe perduda, amb una síntesi i concreció que el van fer un artista molt accessible.

Més enllà de la música, aquest artista també t'ha influenciat vitalment?

M.V.: Absolutament. Ambicionar fer bones cançons pop és equivalent a saber gestionar la síndrome de Peter Pan amb el mestratge. La cançó que provoca empatia fa el món més gran. I suposo que quan et dediques a fer cançons és perquè en algun moment el teu món s'estava fent petit.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=DrgBMUQr0GY>

De Hank Williams, quin és el teu disc preferit?

M.V.: És impossible triar en una obra tan bona com curta. Però sí que reivindico les gravacions que va fer amb el pseudònim de **Luke the Drifter**. Amb el disc *Hank Williams as Luke the Drifter* (MGM, 1994) va abandonar completament la melodia per limitar-se a recitar petites vinyetes costumistes. És meravellós! També he estudiat les seves gravacions en directe que s'han conservat, i que per sort són moltes. Escoltant el material vaig aprendre que la musicalitat ha d'estar al mateix nivell que la semàntica de la paraula perquè el que és bo sembli senzill i per tant sigui música rellevant.

Com creus que ha quedat reflectida la seva influència en la teva obra?

M.V.: Es fa difícil de dir en primera persona. Suposo que en la disciplina de buscar sempre la màxima concisió en les lletres i melodies, i en no parlar del meu desamor sinó del desamor que observo.

Podeu llegir l'entrevista sencera a l'"Herois Particulars" de la revista impresa d'octubre.

'Hank Williams as Luke the Drifter' Foto: Portada de l'àlbum